

Raha- puu rakkautta

PIKE HOLMSTRÖM

RAHAPUURAKKAUTTA

© 2020 Pike Holmström

Taitto: Books on Demand

Kannen kuvat: Adobe Stock

Kannen suunnittelu: Godmother Annika di Chiara

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2575-7

Pike Holmström

Rahapuurakkautta

viihderomaani

Rahapuurakkautta	3
Ystävien kesken	8
Grassula Ovata	16
Multaostoksilla.....	19
Tuoko rahapuu rakkauden?.....	27
Melkeinkö totta?	32
Pariisiin, Pariisiin	50
Sormuksen kimallus.....	62
Luovasti luonnossa.....	73
Karhua karussa	79
Keittiökosmetiikkaa	83
Salaisuuksia saunassa	87
Merituuli mietti.....	91
Karhun kanssa.....	94
Kelpaako kukkamekossa?	100
Julle auttaa alkuun	105
Pelittääkö pikkumusta?.....	110
Firman juhlat.....	114
Pikkupiru istahti olkapäälleni	122
Ravun syönti koulutus	126
Rapujuhlat	131
Nicke Nacke nakuttaa.....	151
Glögeilyä	164
Joulu tulla jolkottaa.....	173
Enkeli lentää liihottaa	181

Andalusian auvoa	187
Keikkaa pukkaa	188
Pakatakin pitää.....	192
Matkailu avartaa.....	198
Perillä ollaan	203
Kotiutuminen	210
Täällähän melkein viihtyy	215
Kauneuden- ja puutarhanhoitoa	221
Esterin elämää.....	227
Työtä tekemällä.....	233
Sisustusta suunnittelemaan	235
Käykö neiti usein täällä?	239
Konsertti-ilta	246
Luxusta luvassa	250
Käärme paratiisissa.....	256
Viininmaistajaiset	262
Ei kannata raivota	267
Mitä tuli luvattua?	270
Bingoilua	271
Carlos kolahtaa kuvioihin.....	280
Roope yllättää.....	285
Perheillallinen	288
Kaarina kertoo	292
Calle	297
Katastrofi.....	300

Narsistin nalkissa	305
Markkinamatka	311
Missä mennään?	315
MaiKai matkat uudistuu.....	318
Pikkukuoro piipahtaa eli Töölöläiset tulevat.....	322
Kas kaunotarta	327
Nenäkarvatrimmeri.....	330
Kaikki hyvin	332
Rakkautta rannalla	335
Iloisia uutisia.....	338
Solja solahtaa sosieteettiin.....	344
Uskomaton tapahtuma	348
Diiva saapuu	353
Menneitä muistellen, tulevia tuskaillen.....	356
Kaunis itseni tähden.....	361
Carlos palaa.....	363
Marijoon konsertti	367
Melkein kosinta.....	371
Hyvin valmisteltu on puoliksi tehty.....	375
Vihkivalan vahvistaminen.....	379
Juhlien juhla, rakas yllätysvieras	384
Kotiinlähtö.....	388

Ystävien kesken

– Tuokaa vaikka pullo viiniä tai kynttilöitä, ei kukkia, olin ilmoittanut ystäville kutsuessani heidät syömään kevään alkajaisiksi.

Nauravat naiset olivat purjehtineet ovesta. Valtavasta kukkakaupan paketista oli kuorittu sanomalehtien kätköistä pieni foliopaperin peittämä purkki, josta tönötti muutama vihreä oksa.

– Kuulepas Camilla, aina sitä rahapulaasi valitat. Tässä on sinulle rahapuu. Se antaa vaurautta taloon. Mutta varokin sitä tappamasta. Sen kuolema köyhyyden kotiisi tuo.

– Kiitos vaan tuostakin vähästä. Minä, viherpeukalo keskellä kämmentä Näille rakkaille ystäville ei voinut oikeasti suuttua, mutta nyt taisivat ”panna pahan”.

Solja Saari toimi johdon assistenttina yhdessä Suomen johtavista ohjelmatoimistoista.

Solja pukeutui aina kiiltäviin mustiin tiukkoihin farkkuihin, mustaan nahkarotsiin ja bootseihin. Bootsien väri vaihteli puseron mukaan. Tänä iltana rotsin alla oli kultalameinen toppi ja jalassa bootsit kullankeltaista nahkaa. Soljan punainen luonnonkihara hiuspehko sojotti joka suuntaan. Sille ei voinut mitään, ja siitä olikin tullut Soljan tavaramerkki.

– Joka paikan luuta minä olen, hän nauroi iloisesti.

– Milloin haen artistia krapulasängystä, milloin yritän stailata ylimuhkeaa esiintyjää sopusuhtaisiin mittoihin, tai selittelen myöhästymisiä parhain päin – niin, ja kyllä minä keikkojakin buukkailen. Se on se homma, johon alun perin firmaan menin.

Soljan nimi oli alun perin ollut Sanna, mutta se oli tuntunut hänestä tylsältä nimeltä. Parilla klikkauksella netissä oli Sannasta tullut Solja.

– Ihan kuin olisin ostanut Zalandosta t-paidan, oli Solja silloin ilmoittanut.

– Sinkkuhan minä olen – taas, huokaisi Solja miesjuttu-uteluihimme.

– Sinä olet liian vaativa, tai sitten kukaan ei pysy sinun vauhdissasi, totesimme tottuneesti. Soljan poikaystävät vaihtuivat tasaiseen tahtiin. Soljalle Interrail-reissaaminen oli elämäntapa. Matkalta kotiuduttuaan, hän oli jo heti uutta suunnittelemassa.

Merituuli Malmström oli muotibloggari ja freelancer muoti- ja kauneustoimittaja. Häntä katsoessa tiesi, mikä olisi seuraava muotivillitys. Tänä iltana hänellä oli liehuhelmainen kukallinen, naisellinen mekko, hoikalla vyötäröllä kapea vyö ja jalassa trendikkäät fliplopit.

Merituulen pitkät vaaleat hiukset olivat luonte-

van näköisesti raidoitettuna niin, että aurinko tuntui aina leikkivän niillä. Pehmeät laineet laskeutuivat huolellisen ”huolettomasti” harteille. Merituuli oli aina kevyesti ruskettunut. Hän kertoi, että itsestään ruskettavien voiteiden näytteitä sateli hänelle jatkuvasti. Hän vinkkasi uutuuksista blogissaan ja tuotteiden myynti ponnahti heti myymälöissä. Naiset mieluummin voitelivat tervettä väriä purkista kuin kärvensivät itseään melanomaa peläten auringossa.

Merituulilla oli laaja verkosto ja valtavasti blogin seuraajia. Yritykset lähettivät hänelle paljon tuotenäytteitä, ja kutsuja erilaisiin lanseeraustilaisuuksiin sateli hänelle jatkuvasti.

Kuuluminen vanhaan teollisuussukuun takasi perijättärelle huolettoman tulevaisuuden, mutta Merituuli halusi tulla omilla ansioillaan toimeen. Hän suostui kuitenkin asumaan suvun Tehtaankadun asunnossa, jossa oli oma huone vaaterekeille, koruille, asusteille ja kaikenmaailman tuotenäytteille. Siellä oli myös pieni valokuvausstudio blogi- ja lehtikuvauksia varten. Merituulilla oli kaukosuhde ruotsalaisen Börjen kanssa. He tapasivat silloin tällöin. Börje oli vihjaillut vakavammasta suhteesta, mutta Merituuli ei ollut varma tunteistaan.

Ilta oli sujunut mukavasti menneitä muistellen ja

kesän suunnitelmia maistellen. Olimme ystäviä jo lukioajoilta. Elämä vei milloin minnekin, mutta aina kun oli mahdollista, istuimme pitkän illan jonkun kotona, söimme, joimme hyvää viiniä, päivitimme asiat ja höpöttelimme niitä näitä. Istuntojemme välillä tapasimme jossain kahvilassa tai uutuusravintolassa. Merituuli tiesi kaupungin uusimmat trendit. Kutsuja erilaisiin tapahtumiin ja avajaisiin sateli hänelle koko ajan.

– Börje alkaa käydä vähän hankalaksi, oli Merituuli tuhahtanut minun avatessani kolmatta viinipulloa.

– Hän kutsui itsensä joulunviettoon sukukartanoomme ja hurmasi tietysti kaikki – Famua myöten – sivistyneisyydellään, kohteliaisuudellaan ja tyylikkyydellään. Nyt kaikki tuntuvat painostavan minua. Pappa kyselee Börjen kuulumisia ja ehdoteli, että lähtisimme yhdessä hänen kanssaan Davosiin laskettelemaan. Famu ilmoitti, että Börje on sydämellisesti tervetullut pääsiäisen viettoon kartanoon. Brita ei tapansa mukaan sano mitään. Hän antaa minulle hiljaista tukeansa.

Brita oli Merituulin äiti, joka parhaansa mukaan taiteili diplomaattisesti suvun ja itsenäisen tyttärensä välissä.

– En yhtään ihmettele, että teidän porukat ovat innoissaan Börjestä. Mieshän on kuin kouluesimerkki ihannevävystä. Komeakin vielä kaupan-

päälle, totesi Solja mutkattomaan tapaansa viiniä maistellen.

– Mikä sinua oikein pidättelee? Etkö ole jo tarpeeksi saanut toteuttaa itseäsi? puutuin jutusteluun.

– En oikein tiedä mikä on, mutta en ole valmis. En ole valmis muuttamaan omakotitaloon, hankimaan paria kolmea lasta ja ajamaan tila-autoa, nyyhkäisi Merituuli itkuun pillahtamaisillaan. Viinillä pakkaa olemaan itkettävä vaikutus.

– Tuntuuko teistä koskaan, että kello tikittää? Olemme kohta kolmekymppisiä. Monilla ystävillä on jo mies ja pari muksua? Heitin kysymyksen, joka aika ajoin välkkyi mielessäni.

– Ei kuule yhtään tikitä, nyyhkäisi Merituuli jälleen ja niisti nenänsä serviettiin.

– Älä unta näe, kikatteli Solja, mutta hiljenesi sitten.

– Tai miksi ei? Minä kasvattaisin hänestä tiedostavan maailmankansalaisen, joka käyttäisi lahjojaan ja taitojaan huonompiosaisten auttamiseen. Mutta miestä en taakakseni ottaisi. Ja huom! idea lapsesta tuli nyt juuri tässä. Aikaisemmin en ole asiaa miettinyt.

Solja oli reppureissuillaan nähnyt niin paljon maailman nurjaa puolta, että ymmärsimme hänen ajatuksiaan.

– Entäs sinä, Cami? Miten koko juttu tuli mieleesi, vai oletko miettinyt asiaa vakavammin?

Sinultahan puuttuu vain mies. Merituuli siristeli vetisiä silmiään.

– Kyllä minua asiasta muistutetaan. Olen täysin kyllästynyt menemään erilaisiin sukutapaamisiin. Tädit siinä muikistelevat suutaan, nyökyttelevät päätänsä ja levittelevät sukulaislasten kuvia pitkin sohvapöytiä. Silmät vilkuilevat vasenta nimetöntäni. Joskus tuntuu, että siinä jo mittailaan vyötärön seutuani. Mikä sinussa on vikana? Hyvännäköinen, terve nainen, vai oletko liian vaativainen? Luu voi jäädä vetävän käteen, ynnä muita enemmän ja vähemmän suoria kommentteja kuulen.

Merituuli kaatoi kaikille lisää viiniä ja minä jatkoin

– Äitikään ei enää voi puolustella minua opiskeluilla tai noin muutenkaan. Vielä ovat luvut vähän vaiheessa, mutta siitä ei enää puhuta. Onneksi on tuo sikiävä sisarpuoli kolmen pennun kanssa. Heidän kuviaan äitikin levittelee sukutapaamisissa. Ja sitten oli Lasse.

– Vieläkö sinä sitä muistelet? sihisi Merituuli nyyhkäisten.

Hänen kanssaan rakensin muka tulevaisuuttani. Ostimme tämän kämpänkin yhdessä. Hän vei vuosiani.

– Onneksi sait loppujen lopuksi aikaiseksi heittää se narsistikakaran ulos. Me olimme jo kovasti sinusta huolissamme. Kuihduit ihan silmissä.

Eihän se lyönyt, mutta henkisesti kyllä kulutti sinua, Solja tiivistä tiukkaan tapaansa asian.

– Olihan Lassella hyviäkin puolia. Hän esimerkiksi ... tai annetaan olla.

Jotenkin yhtäkkiä en muistanut miehestä muuta kuin huonoja asioita. Lasse oli komea, laineilevat hiukset, pyöreäsankaiset silmälasit, hymyilevät silmät ja valkoinen hammasrivi tekivät hänestä ajattelevan älykön näköisen. Tällä vastustamattomalla hurmaavuudellaan hän oli tyylikkäästi ratsastanut yli tyhjämpäiväisten arkiasioden, kuten kaupassakäynnin, siivouksen, ruoanlaiton ja laskujen hoitamisen. Jos olin uskaltanut huomauttaa tällaisista pikkujutuista, olin saanut niskaani ryöpyn vastaväitteitä: töissä oli rankkaa, opinnot painoivat päälle ja niin edelleen. Sitten oli seurannut päivien murjottelua ja kaveripiireihin katoamista.

Olin pitänyt suuni kiinni, kunnes eräänä iltana mittani oli tullut täyteen. Oikeastaan sen luuserin kanssa ei ollut saanut edes kunnon riitaa aikaiseksi. Mies oli kerännyt kampeensa ja häipynyt. Minä otin asuntovelat omikseni. Itse asiassa olin maksanut monet erät jo aikaisemminkin omista rahoistani, joten huoneisto siirtyi helposti nimiini. Lasse oli jossain vaiheessa sanonutkin, että hän ei koko asuntoa olisi halunnutkaan - ei ollut valmis sitoutumaan. Jotkut eivät koskaan kasva aikuisiksi.

– Nyt riittää surkuttelu, tokeni Merituulikin jo kyynelistään.

– Joo, eteenpäin vaan tuumi mummo lumessa, tai miten se sanonta menikään, hirskutteli Solja hiukkasen horjahdellen.

Ilta päättyi kimppahaleihin ja pikaisen näkemisen toivotuksiin. Merituuli oli myöhemmin keväällä lähdössä Marokkoon kuvausmatkalle, Solja suunnitteli kesälomalla menevänsä junalla Vladivostokiin, tai ainakin Moskovaan. Vladivostokin matkaan tarvitsisi enemmän aikaa. Minulla ei taaskaan ollut sen suurempia suunnitelmia. Maanantaina menisin matkatoimistoon, jossa olin ollut töissä jo useamman vuoden.

Grassula Ovata

Siinä se nökötti: ”Puu” saarekkeen päällä. Solja ja Merituuli olivat lähteneet. Tiskikone hurisi hiljaa. Nostin jalat tuolille ja siemaisin tilkan punaviiniä.

Purkista pilkotti pahviliuska. Nappasin sen. Luin latinankielisen nimen *Grassula Ovata* , mutta loppu olikin salattua merkkikieltä: pari pisaraa, aurinko, kaksipäinen nuoli 30 – 60. South-Africa.

Otin ruman folion pois purkin ympäriltä. Alta paljastui vielä rumempi ruskea euron muovipurkki. Se kyllä menee heti vaihtoon.

Iskikö tuo viheliäinen minulle silmää? Ainakin sen tummanvihreät, vahapintaiset lehdet hohtelivat aika kauniisti kynttilänvalossa. Vihreä väri ei todellakaan sopinut sisustukseeni. Silmät puoliummessa katselin arvioivasti mustaharmaavalkosävyistä kotiani.

”Unelmien sinkkukoti Helsingin kattojen yllä” oli sisustuslehti otsikoinut kodistani tehdyn artikkelin. ”Tinkimättömällä tyylitajulla, varmalla värisilmällä luotu kokonaisuus, jossa pieninkin yksityiskohta korostaa omistajansa itsevarmaa otetta sisustamiseen – ja elämään muutenkin”. En nyt ollut niin varma tuosta ”elämään muutenkin” jutusta. Lehtiartikkelin oli tehnyt Merituulin tuttu

Kepeää viihdettä romantiikan, muodin, sisustamisen, hyvän ruoan ja upeiden maisemien ystäville Camillan kotikaupungin kulisseista Andalusian auvoon.

Camillan ja Markuksen Plantagenin multasäkkien välissä puhjennut rakkaus kukoistaa, vaikka eksä Astrid heittääkin kapuloita rattaisiin. Matka keväiseen Pariisiin laastaroi haavat.

Firman juhliin Camilla pukeutuu Chaneliin.

Citysinkut mökkeilevät, valmistavat keittiökosmetiikkaa ja ovat karhuakin karussa.

Pysykö Markus uskollisena, vaikka ”leidi” letukka Margaretha viritteleekin verkkojaan?

Camilla saattelee Enqvistin pariskunnan Aurinkorannikon Fuengirolaan. Camillasta kehkeytyy taitava lähipiirien ongelmien ratkaisija, mutta oma rakkauselämä on mullin mallin, kun etelän sametinpehmeinä öinä Camillan sydän sykkii komealle Robertolle. Enqvistien riemukkaiden vihkivalajuhlien jälkeen palataan Suomeen. Kenelle Camillan sydän kuuluu?

ELÄMÄ ON VÄLILLÄ MAKEITA MARENKIA.

PIKE HOLMSTRÖM

Helsingissä asuva kirjailija, joka kuvaa mukaansatempaavasti henkilöittensä suhdekiemuroita hehkutellen hyväntuulista romantiikkaa ja hersyvää huumoria. Muoti, sisustaminen ja kauniit maisemat ryydittävät kepeää kerrontaa.

9 789528 025757